

Selma

SELMA

(Ö. 1910)

Çemberlitaş'ta, Sultanahmet'e doğru inen sokakların birindeki kocaman konakta, silik bir yüz var ki, nazarımda mâna ışığının en nurlusunu yaşatır ve bende bu tesir noktasından her şeyi gölgede bırakır. Bir yaş küçüğüm, kız kadeşim Selma... Beş yaşına kadar yaşadı ve benim "oku-yaz!" devremin başında öldü.

Ailede onun doktor hatası, sürekli (lâvman) yüzünden bağırsakları delinerek öldüğü kanaati vardır.

.....

Gözler, gözler... Selma'nın gözleri...

Gözler, içinde ya merhamet, ya nefretin ışıldadığı bir kandildir; yahut tevekkül veya şüphenin tüttüğü... Bazen de ve çok defa sönük ve bomboş...

Selma'nın gözleriyse, merhametle tevekkülün renklerini elâ bir bal damlasında toplamış, acıyan ve razı olan mâna yatağı...

O, annesine eş, konağın mazlum tipini beş sene yaşattı ve ağabeyinin bulunduğu ve hattâ bazen zalimliğe kadar götürdüğü itibara eremedi.

Ağabeyine yeni elbiseler ve papuçlar alındığı zaman, boynu bükük, uzaktan bakar ve hiç ses çıkarmaz. Ayaklarında (bebe) iskarpinleri ve sırtında satrançlı palto... Ona, sanki öleceği biliniyormuş gibi bu ömür yeterlidir. Zira kız çocuktur ve Büyük babamın kıymet bareminde kız çocukların değeri düşüktür. Annem de, halalarım gibi hakkını zorla almak tabiatinde yırtıcı bir insan olmadığı için, kızını adına mücadele gücünde değil... Hem büyüklerle baş köşede yemeğe oturan, hem küçükler ve bazen çapkınca kadın hizmetçiler sofrasına tenezzül

gösteren ben neredeyim, besleme tavırlı Selma nerede?..

.....

Selma'ya ait bir hatıram sonra sonra beni yakacak hale geldi:

Büyük babamdan kıpkızıl bir lira çeyreği kopardığım bir gün, onu Selma'ya göstermiştim. Yavrucağın elinde ısırılmış, mini mini dişlerinin izini taşıyan bir elma vardı. Lira çeyreği o kadar hoşuna gitmişti ki, o ebediyen mahzun, yahut hüzün ebediyetiyle dolu gözlerini bana dikmişti de:

– Ağabey, demişti: bu elmayı sana vereyim de o parayı bana ver! Biraz ısırıldım ama, ziyarı yok, değil mi?

Pırıltilı lira çeyreğini vermiş, fakat elmayı da almak gibi bir gaflete düşmüştüm.

Sonra sonra dövündüğümü hatırlıyorum.

– Ah, niçin lira çeyreğini verdim de, hafifçe ısırılmış elmayı kendinde bırakmadım? Niçin “0 da senin olsun!” diyemedim.

Hayatımın ilk büyük vicdan azabı budur.

– N.F.K./ 0 ve Ben – Kafa Kâğıdı